

**10 års erfaring med
RV-arbeid
i
kommunestyre og fylkesting
av
Vidar Våde**

RV-rapport 1986

Rød Valgallianse

Den første side af

Rylands

kommissioner og fylkesting

og

Norlands

Den første side af

INNLEIING

Når jeg nå skal ta fatt på oppgava med å oppsummere *10 års erfaring med arbeid i kommunestyre og fylkesting*, har dette sjølsagt sine begrensninger. Det er vel best å ta dem innledningsvis, slik at forventningene kan bli dempa en del. Målsettinga med denne oppsummeringa er å se litt på *fortida* for å kunne gjøre en bedre jobb i *framtida*. Altså en matnyttig oppsummering, ikke en nostalgisk historie. Dette betyr at enkelte viktige hendelser ikke kommer med her. Det betyr ikke at jeg skal utelate alle gode eksempler, men bare bruke dem når de har en hensikt for arbeidet videre. Jeg vil også prøve å gjøre denne oppsummeringa så kort som mulig.

Så vil jeg si litt om metodevalg og begrensninger. Jeg har sendt brev med tretten spørsmål til alle 39 kommune- og fylkestingsrepresentantene for RV. Dvs. at hvis det er tre RV-representanter i et kommunestyre, har alle tre fått brev fra meg. Alle 39 har ikke svart, men det var selvfølgelig ikke helt nødvendig heller.

RV har 24 folkevalgtgrupper, hvorav fem i fylkesting. Av disse har jeg i skrivende stund ikke fått svar fra Kirkenes, Mo i Rana, Hitra, Trondheim, Molde, Bergen, Horten, Troms, Hordaland og Hordaland. Det er kanskje ikke tilfeldig at jeg ikke har fått svar fra de store byene. For å være rettferdig mot Trondheim, vil jeg nevne at jeg har vært der på besøk og sitter igjen med mange opplysninger derfra. Hvis vi på dette grunnlag tar med Trondheim, har jeg svar fra 15 av 24, hvilket gir en svarprosent på vel 60. Dette legger begrensninger på oppsummeringa.

I tillegg til Trondheim, har jeg hatt møte med folk fra Høyanger, Førde, Vågsøy (Måløy) og Ålesund. I disse møtene gikk jeg utover de tretten spørsmålene og fikk mye viktig informasjon og materiale.

Vi må ikke glemme at erfaringsgrunnlaget i RV er veldig forskjellig fra kommune til kommune. En av årsakene er at RV starta i 1975 med fire representanter fordelt på Odda, Oslo, Trondheim og Tromsø. På disse stedene har altså RV over ti års erfaring med parlamentarisk arbeid, mens andre steder er en nede i to år. Derfor er det litt dumt at jeg ikke har fått svar fra Oslo.

Svarene på de tretten spørsmålene er sammenfatta for seg sjøl som en egen del av oppsummeringa, men de danner sjølsagt grunnlaget for mye av det jeg skriver her. Før jeg går videre, vil jeg få presisert at dette er ikke RVs historie, den jobber andre med, men en historie om arbeidet i kommunestyre og fylkesting - om gleder og sorger, forbannelse og fortvilelse i denne sammenhengen - for å si det litt dramatisk. I tillegg er det selvfølgelig prega av forfatteren og hans syn. Det kan derfor være så som så med vitenskapen - men når det er sagt og alle forbeholdene tatt, håper jeg oppsummeringa blir til nytte for leserne.

Odda i 1986

Vidar Våde

TALERSTOL FOR SOSIALISMEN

Ved kommunevalget i 1975 skjedde en viktig historisk hendelse som innvarsla noe nytt. Den nye revolusjonære bevegelsen kom inn i *borgerskapets lokalparlament*; kommune- og bystyrene. Dette var et resultat av at AKP, etter harde diskusjoner med tildels store motsigelser, hadde kommet til at det var riktig å stille til valg for å komme inn i kommunestyrene. *Formålet var at kommunistene skulle bruke talerstolen til å avsløre klassestaten, kapitalismen og de borgerlige arbeiderpartiene. I tillegg skulle talerstolen brukes til å agitere for et nytt samfunn, sosialismen.*

Vi ble bare fire personer på landsbasis, men det hindra oss ikke i å ha høye mål. Relativt rasket markerte vi oss, hver på vårt sted. De lokale programmene, som var konkretiseringer av RVs politiske plattform, danna grunnlaget for arbeidet vi skulle utføre i kommunene.

De følgende sitatene gir noen smakebiter fra programmene:

«Kommunestyre, fylkesting og Storting fører aktivt ut i livet monopolkapitalens politikk, og fungerer ellers som reine sandpåstrøingsorgan for den kapitalistiske statens byråkrati.»

...

«Den fredelige parlamentariske 'veien' til sosialismen er i praksis ei borgerlig nederlagslinje ...»

...

«... arbeiderklassen kan bare seire om den er beredet til å forsvare revolusjonen og sosialismen med våpen i hånd.»

Vi uttrykte oss på en slik måte at ingen skulle være i tvil om at vårt arbeid i kommunestyret ihvertfall ikke kom til å føre til sosialisme. Det var det bare *en væpna arbeiderklasse* som kunne gjøre. *Massenes egen kamp* var det avgjørende for alle vesentlige forandringer.

Vi markerte også tydelig at vi var antiimperialister og antirasister:

«Rød Valgallianse gir sin fulle støtte til den tredje verdens kamp mot de to supermaktene og får mot alle former for kolonialisme og imperialisme.»

Lovnadene vi ga var:

«Det eneste løftet RV derfor kan gi i denne valgkampen er at vi - både i og utenfor kommunestyret - konsekvent vil støtte arbeidsfolks interessekamp og ta initiativet til slike kamper. ... I kommunestyret vil vi aldri akseptere taushetsplikt under noen forhold, men informere om saker som berører arbeidsfolks interesser. Dette vil vi anstrenge oss hardt for å greie, sjøl om aviser og andre kanaler blokkerer for oss.»

Som dere ser, var vi forberedt på at vi kunne bli boikotta av avisene og derfor måtte stole på oss sjøl. Og vi hadde heller ikke særlig høye tanker om de andre som satt i kommunestyrene:

«Å støtte Rød Valgallianse med sin stemme er derfor å støtte det eneste konsekvente antiimperialistiske alternativet. Den eneste lista som bryter med reformisme og klassesamarbeid og som står på klassekampens grunn.»

Med slike lovnader er det klart at det stilte store krav til de «stakkars» fire som ble valgt. Det er hevet over tvil at forberedelsene til det første kommunestyret var omfattende og grundige. Og nervene, de var så absolutt til stede ...

DEN FØRSTE TIDA

Det første møtet starta med en *trontale* - en *tiltredelseserklæring*. Jeg har dessverre ikke tilgang på erklæringene fra de andre tre. Men for mitt vedkommende inneholdt den klare markeringer mot alle andre i salen, mot kapitalismen, for væpna revolusjon og ellers alt som er nevnt i lovnadene før valget. Det hører med til historien at jeg blei klubba ned etter ett minutt. Men jeg nekta å forlate talerstolen og fikk til slutt tale ferdig. Dermed hadde vi plassert oss sjøl, og ingen burde være i tvil om hvor de hadde oss.

Dette var viktig. Fordi vi var uerfarne og usikre, var det helt nødvendig å gå opp grensene. Vise både for *oss sjøl* og *hele verden* hva vi sto for, og hva som *skilte oss* fra andre partier.

Dette ga oss en *plattform* å stå på og *rammer* for arbeidet vårt. I praksis blei de fire første åra *oss mot røkla*.

ARBEIDET I KOMMUNESTYRET MÅTTE LÆRES

Å arbeide i et kommunestyre var noe helt nytt for oss, og måtte derfor læres. Vi hadde ingen lærere. Derfor måtte vi lære ved å kaste oss frampå og håpe at vi gjorde rett. Det gikk utrolig bra. Jeg trur at grunnene til det var:

- at vi hadde en riktig analyse av staten,
- at vi konsekvent målte alt vi gjorde i forhold til om det tjente vanlige folks interesser,
- at vi var konsekvente antiimperialister og antirasister,
- at vi var mot begge supermaktene.

Hadde vi ikke hatt en slik plattform å vurdere standpunktene våre i forhold til, ville det vært fare for at vi hadde nok vingla. Samtidig hadde vi en svært livlig bevegelse rundt oss, der mange var ivrige til å mobilisere til aksjoner.

Vi fikk tidlig ord på oss for å være møteplagere. Til en viss grad med rette. Vi tok ordet til omtrent hver eneste sak. I hovedsak var dette bra fordi vi lærte fortere og blei flinkere til å prate. Samtidig ga dette oss raskt erfaringsgrunnlag innafor et breitt spekter av saker.

Noen av områdene vi behandla og reiste forslag om var:

- **nydyrkingstilskudd**
- **regulering av veier og boligområder**
- **gratis barnehage til alle barn**
- **barnehageutbygging til behovet er dekket**
- **flere arbeidsplasser i kommunen**
- **styrking av brannberedskapen**
- **yrkesforbudssaker**
- **boliger for enslige mødre**
- **forsvar av eksisterende kvinnearbeidsplasser**
- **avsløringer av korrupsjon**
- **et sted å være for ungdommen**
- **lavere tomtepriser**
- **forholdene for fremmedarbeidere**
- **bedre skoletilbud**
- **mot kristen formålsparagraf**
- **mot diskriminering av Faglig 1. mai-front**
- **mot rasistfilmen «Seier i Entebbe»**
- **flere ungdomsklubber**
- **ungdomsarbeidere/uteseksjon**
- **utbygging av idrettsanleggene**
- **flere friluftstiltak**
- **mot utkastelse fra leiligheter**
- **mot salg av kommunale leiligheter**
- **lave husleier for pensjonistene**
- **mot heving av prisene på kommunale ytelser**
- **legeundersøkelse av alle i kommunen**
- **flere og bedre tilfluktsrom**
- **kamp mot all arbeidsledighet**
- **protester mot at sakspapirer kom for seint ut**
- **protester mot å bli nekta ordet**
- **forlating av møtene fordi vi nekta å stemme.**

I tillegg var det en uendelighet av saksområder vi *måtte ta standpunkt til for å ha ei linje på.*

Allerede i 1976 skjønte kommunestyrerepresentantene fra RV at det var en reell motsigelse mellom staten og kommunene, fordi kommunene ble pålagt stadig flere oppgaver uten økonomisk kompensasjon. Det blei fremma forslag om at kommunene måtte reise kamp mot staten. I tilknytning til mange av disse sakene blei det mobilisert til demonstrasjoner og aksjoner. Til tross for at vi bare var fire representanter i hele landet, satte vi merker etter oss. Interessen for og nysgjerrigheten rundt RV var stor. Dette kom ofte til syne ved at galleriene til kommunestyresalene var fullsatte når enkelte saker skulle behandles. Og der RV var tilstede, blei møtene slett ikke uinteressante. Tidlig fikk vi ry på oss for å være godt forberedte

og holde gode - men lange! - innlegg. Vi gjorde mye for å avsløre DNA og SV i form av forslag som vi visste at de ville stemme mot og som vi derfor kunne avsløre dem på. Hvor godt vi lyktes er det vanskelig å si, men viljen vår var alltid tilstede.

Når det gjelder innsatsen for propaganda for sosialismen, var viljen også absolutt der, men helst i form av proklamasjoner om det *forjettede land der alle problemer ville være løst*. Alt i alt må vi kunne si at denne første perioden var i virkelig *Tjen-folket*-ånd. I denne perioden lærte vi mye om mange saksområder og våre taktiske egenskaper blei sterkt utvikla. At vi dreiv oss sjøl som dyr, sier seg sjøl. Men det var vel ikke annet å vente. Hele den revolusjonære bevegelsen var jo nærmest overaktiv. I perioden utvikla vi derfor også mye bra lokalpolitikk.

FORHOLDET TIL AKP

Det var stor interesse fra partiets side for å revolusjonære inn i *parlamentene*. Derfor var deltakingen i valgkampen svært bra. Likevel var et syn i partiet at parlamentarisk arbeid var noe «smüssig» som ikke var virkelig revolusjonært arbeid. Ikke reint og rødt nok. En av de viktigste oppgavene så ut til å være å *passse på* at representantene ikke blei *oppkjøpt* og *korrupte*. Dette førte bl.a. til at vi nesten var livredde for å ta imot ei flaske brus når sola steikte inn i kommunestyresalen!

Der kommunestyrerepresentantene også var partiledere som i Odda og i Tromsø, blei det naturlig nok utvikla et godt samarbeid hvor RV og partiet la opp en felles taktikk i mange saker. Partikamerater reiste saker i fora de jobba i, og vi i RV reiste dem i neste omgang i kommunestyrene. Men dette kom ikke av at partiet og partiledelsen på forskjellige nivå prioriterte RV høyt politisk og organisatorisk. Det kom først og fremst av vår aktivitet og entusiasme. Arbeidet i denne perioden var så pass oppsiktsvekkende at det la grunnlaget for stor framgang. Uten tvil økte vi partiets innflytelse mer enn noen kunne tenkt seg på forhånd.

DEN ANDRE PERIODEN

Framgangen ved kommune- og fylkestingsvalget i 1979 var mildt sagt *stor*. Fra fire representanter gikk vi fram til 24 fordelt på 21 kommuner og fire fylkestingsrepresentanter i fire forskjellige fylker! Den største oppslutningsøkningen kom i Tromsø og Odda som allerede hadde fire år på baken.

Behovet for organisering ble noe helt annet enn da vi bare var fire. Vi hadde høsta mye erfaring. Utvikla god politikk. Tilegna oss evna til taktisk tenking i forhold til konkret lokalpolitikk. Dette var svært verdifulle erfaringer som burde ha vært oppsummert og derigjennom kunne lagt grunnlaget for ei håndbok i revolusjonært parlamentarisk arbeid på et langt høyere nivå. At en slik oppsummering ikke blei gjort, viser - etter min mening - hvor lavt det parlamentariske arbeidet blei prioritert.

I den første perioden (1975-79) hadde ikke RV egen landsledelse. Vi fire parlamentarikerne utgjorde en slags *landsfraksjon*. Så vidt jeg kan huske, hadde vi et par møter.

Det er viktig å huske at dette med ledelse og organisering av RV allerede var blitt et *problem* for AKP. Det blei sett på som *prinsipielt feilaktig* å ha en permanent parlamentarisk organisasjon. Dette synet blei lagt til grunn da RV blei nedlagt etter valget i 1975, og de uavhengige blei oppfordret til å melde seg inn i AKP.

Først etter valget i 1979 blei det vedtatt å gjøre RV til en permanent organisasjon med Hilde Haugsgjerd som leder. Det er grunn til å anta at virkeligheten hadde talt for seg om at det ville vært umulig å lede det parlamentariske arbeidet uten en særegen landsomfattende ledelse. Dette skjedde uten at det blei tatt et politisk oppgjør med den tidligere linja. Det ene var tydeligvis - blitt - like «riktig» som det andre. At den særegne ledelsen for det parlamentariske arbeidet fikk form av RV, trur jeg bygger på endel tilfeldigheter. Bl.a. kan nevnes at partiet ikke fikk godkjent AKP som valgnavn og at ønskene om å samarbeide med alle som var *mot monopolkapitalen og imperialismen* ga seg utslag i uavhengige sosialister. I denne perioden skjedde det en del korrigeringer i forhold til de verste sekteriske utslaga tidligere. Det blei lagt vekt på å tenke enhetsfront også i forhold til partier og representanter.

De nye representantene kasta seg ut i det politiske arbeidet - minst like ivrig som de fire første hadde gjort - og det førte ganske raskt til at RV-representantene blei kjent som modig og til å stole på. Det er ikke uten stolthet jeg skriver dette. Det er nemlig sant og ingen overdrivelse. I de samtalene jeg har hatt med folk, er det kommet fram at - og det er min erfaring også - vi var de som var best forberedt, og at vi hadde de beste og mest gjennomtenkte forslagene. *Tjen-folket*-ånden utviklet seg videre, og kampen mot statens økonomiske politikk overfor kommunene blei etterhvert en av hovedsakene for RV.

I hele denne perioden var det omfattende diskusjoner om RVs forhold til AKP. Spesielt var motsigelsene store i Bergen, hvor det syntes å være viktig å få løsrevet RV organisatorisk fra partiet og få dannet et slags *reformparti*. De samme tendensene har vært tilstede flere plasser i landet, og er der ennå. I noen tilfeller har det ført til utmeldelser og at enkelte har trukket seg fra å jobbe for RV. Likevel har ikke dette vært noen sterk tendens.

Til tross for vedtak om at RV skulle være en landsomfattende organisasjon, blei den aldri det fullt ut, og ikke i ordets egentlige betydning. RV-organisasjonen blei et «misfoster» - en møteplass for AKPere - som AKPere i ett møte, som RVere i det neste. Noen plasser blei det så gale at den samme menneskene traff hverandre både som kommunestyregruppe, fylkesledelse, fylkestingsgruppe og ledere for RV-organisasjonen i kommunene. Noen få uavhengige deltok enkelte plasser, men for det meste var det partifolk.

Det blei trykket opp medlemskort i 1979. De blei tatt i mot med blanda følelser og seinere trukket tilbake. Noen plasser har de aldri siden solgt et eneste medlemskort, mens andre plasser ble det gjort. Alle partimedlemmer var blant de heldige kjøperne, og de fikk æren å medlemmer i *to partier*. Fornyelsene av medlemskapet i RV svingte voldsomt og var et slags pliktløp når det skjedde.

Til tross for de organisatoriske problemene klarte utrolig nok RV-representantene - sjølsagt med variasjoner - å gjøre en svært god jobb lokalt. Både i forhold til folks interesser og behov

- *Tjen folket!* - og ikke minst i forholdet til staten, der vi en del steder klarte å få med flertallet i kommunestyret til å gå mot statens utarmingspolitikk.

I 1981 trakk Hilde Haugsgjerd seg som RV-leder. Finn Sjøe overtok fram til 1983.

Etter 1979 ble det vedtatt å avholde såkalte RV-landsmøter for å få pressedekning slik som andre partier gjorde. Dette var et fornuftig tiltak og et forsøk på å utnytte de legale mulighetene som fantes i Norge. Jeg skal ikke gjennomgå disse landsmøtene, men bare nevne at landsmøtet i 1983 vedtok *vedtekter* som virket til å opprettholde krangelen med og motsigelsen til AKP. Vedtektene var verken fugl eller fisk. Der ordet *kan* uttrykker at her kan en organisere eller gi faen. (Se for øvrig *Spørreundersøkelsen*.) Den store oppslutningen ved forrige valg og det gode arbeidet RV hadde gjort i landsmålestokk, la et solid grunnlag for valgkampen 1983.

I hele denne perioden hadde RV-representantene utvikla både politikk og taktikk videre innafor både de områdene som er skissert tidligere og mange flere. RV viste også stor evne til taktisk tenking og enhetsfronttenking. Dette ga seg bl.a. utslag i at vi i Odda lyktes i å få absolutt hele kommunestyret til å samle seg om kravet om en ny aluminiumsfabrikk i Tyssedal. Liknende resultater ble også oppnådd andre plasser i landet, spesielt i saker som gjaldt motsetningene mot staten.

PERIODEN VI ER INNE I NÅ

Valgkampen i 1983 var svært god. Ikke minst fordi den nyvalgte lederen, Jahn Arne Olsen, gikk i spissen for *Bjartmar-listene*. Disse listene viste seg å være en genistrek som åpnet mulighetene for å utnytte alle ressursene vi hadde og enda noen til.

Som vanlig kasta partiet seg ut i valgkampen, og resultatet var til å glede seg over. . Ihvertfall for de som hadde gangsynet i behold. Noe som mangla i f.eks. Odda. RV fikk nå 39 representanter fordelt på 24 kommuner og fem fylker. Fra 1975 til 1983 var antall representanter nesten tidoblet! Vi var i all beskjedenhet i ferd med å bli en slags maktfaktor.

Helt siden 1979 var det blitt trykket opp en mengde *hvitbøker* om arbeidet som ble gjort ide lokale *parlamentene*. Disse var sjølsagt til stor hjelp for agitasjon i valgkampen lokalt og enda større hjelp når representantene skulle begynne å arbeide med den daglige politikken.

Harde fakta om Høyres hovedstad som blei utgitt av Oslo RV i 1983, var et mektig dokument. Men heller ikke denne gang blei det fra sentralt hold utvikla ei håndbok i revolusjonært parlamentarisk arbeid på bakgrunn av de enorme erfaringene som var blitt høsta. Vi kan si det slik at det nå er *masse landsbykunnskap* om arbeidet i kommunestyre og fylkesting spredd over hele landet. Et svært verdifullt materiale som aldri er blitt sammenfatta og gjort til hele bevegelsens eiendom. Dette kunne blitt et materiale som kunne danna grunnlaget for å skolere og utvikle nye parlamentarikere. Det ville også inneholdt mye faktisk kunnskap på et enormt saksområde. Igjen viser det seg at den revolusjonære bevegelsen undervurderer det parlamentariske arbeidet sterkt.

FRUSTRASJONEN KOMMER

I denne perioden begynte frustrasjonen å bre seg. Spesielt tydelig ble den etter det dårlige valgresultatet i 1985. Sjøl om det var et stortingsvalg, ga det en pekepinn på at oppgangstida kunne være over. Som eksempel kan nevnes at RV i Odda og Horten nærmest blei utradert. Og så kommer vi til det vanskelige: Hvorfor skjedde dette? Hvorfor gikk vi tilbake? Det er spørsmål hele bevegelsen stiller seg. Jeg sitter ikke med svaret. Men jeg skal komme med en del betraktninger og vurderinger sett fra forskjellige sider. Først vil jeg si noen oppsummerende ord om det faktiske arbeidet i disse ti åra.

ET VELL AV KUNNSKAP

Mao har sagt, og jeg er enig med ham i dette, at all virkelig kunnskap kommer fra praksis. RV har nå ti års praksis, og i det ligger uendelig mye kunnskap. Jeg har personlig sittet i kommunestyret siden 1976, og Hermann Kristoffersen, Tromsø, har sittet nesten like lenge. Vi har begge det samme erfaringsgrunnlaget om enn fra to forskjellige steder. Men vi har sikkert ikke samme oppfatning av de problemene som finnes i dag, eller av hvordan problemene skal løses. Men vi kunne ha kommet mye lenger i dette hvis hele vår kunnskap var blitt brukt til å utvikle felles taktikk og felles linjer for det videre arbeidet. Hvis vi hele tiden hadde diskutert hva hensikten med det parlamentariske arbeidet er og om vi virkelig jobber for et felles mål. Ikke bare i form av program, men i det virkelige liv. Jeg nevner dette for å få fram at vi har en tendens til å dure fram i denne bevegelsen. I *dag til dag*-kamper, uten å oppsummere politisk og se vår politikk i forhold til vårt strategiske mål, sosialismen.

I løpet av ti år har vi i Odda RV-måttet ta standpunkt til omlag 2.500 saker. I hver eneste jævla sak har vi måttet ha et standpunkt, ha ei politisk linje. Vi blei i praksis tvunget til å tilegne oss kunnskap. Hvor mange ganger har ikke RV-representanter reist til den enslige mora som ikke har leilighet? Eller til familien som skulle får huset sitt revet? - for å hente kunnskap slik at vi skulle kunne forsvare folks interesser i kommunestyret? Hvor mange ganger har ikke RV-representanter måttet studere lover og regler i sosialsektoren for å finne ut hvor stor stønad en fattig faen har rett til? Hvor mange ganger har ikke RV-representanter strevd for å finne ut hvordan en skal klare å mobilisere mot økninger i avgifter og husleie, hindre forurensing fra bossforbrenningsanlegg eller bedrifter, avsløre korrupsjon, få slutt på salg av porno. *Det er blitt 2.500 saker med vår analyse, og det bare i en kommune.* Kanskje leseren innser hvilken enorm kunnskapsmengde det parlamentariske arbeidet har tilført representantene, men ennå ikke hele den revolusjonære bevegelsen fordi den ikke er oppsummer og videreutvikla.

I alle disse åra har det vært ført en ganske konsekvent kamp mot sosialdemokratiet og revisjonistene. Jeg vil påstå at ingen deler av partimedlemmenes arbeid har vært så full av taktiske vurderinger i forhold til sak.

Det var innafor den offentlige sektor at nedskjæringene kom først. De parlamentariske representantene var de som først måtte ta stilling til og utvikle politikk på disse områdene. Motkonjunkturpolitikken til DNA fra 1978 traff RV-representantene midt i trynet. Og vi måtte

svare i form av motforslag og enhetsfronttaktikk for å hindre de verste utslagene. I Tromsø pressa de sosialdemokratene til komme med politiske innrømmelser som motytelser for støtte i ordførervalget. I Vågsøy brukte de grunnplanen til å presse DNA til å ta de riktige standpunktene i bossforbrenningssaken.

Vi vil ikke finne svar på problemene hvis vi leiter i skuffen til hver enkelt kommunestyrerepresentant for å se hvilke feil han/hun har gjort. Ingen er feilfrie, men når det gjelder viljen til å avsløre standpunktene til de andre partiene, tror jeg det er lite å kritisere. Tvertimot er det grunn til å gi stor ros, til å være stolt av disse kommunestyre- og fylkestingsrepresentantene som ikke har latt seg kjøpe opp eller presse til å holde kjeft. Og det enda de i mange sammenhenger bare har hatt seg sjøl å stole på. Dette er ikke store ord - det er sant. En ekte *Tjen folket*-praksis.

HVOR LIGGER DA SVAKHETENE?

Ja, den som kunne peke enkelt og greit på det! For det første blir det ikke revolusjon i Norge av at vi bare praktiserer *Tjen folket*-holdningen i lokalparlamentene. Men det er helt avgjørende for å vinne tillit og vise at vi er glad i folk. Sjølsagt er det ikke nok. Vi må utvikle en agitasjon og en taktikk som gjør det lettere for folk å se at parlamentene ikke tjener interessene til folk. Et stykke på vei har vi klart dette i noen sammenhenger. Men vi stopper liksom opp og kommer ikke videre. Vi lykkes bare i enkelte saker uten å utvikle teori på bakgrunn av praksis. Vi skal jo også propagandere for sosialismen, men hvordan gjør vi det? To områder - to avgjørende områder - vi stopper opp i forhold til. Hvorfor?

VI ER BARE EN LITEN DEL AV DEN REVOLUSJONÆRE BEVEGELSEN?

Vi er 39 representanter (og noen i tillegg i gruppene) og i antall en liten del av bevegelsen. Partiet er den samlende faktoren, den avgjørende faktoren.

For å finne svakheter i RVs strategiske arbeid (de innkomne svarene viser at folk synes de kommer til kort i det strategiske arbeidet), er vi nødt til å se på hele bevegelsens svakheter.

Denne bevegelsen har, etter at partiet blei stifta, i all hovedsak vært inndelt i enheter med vanntette skott mellom. På mange måter har enhetene levd sine egne liv og har hatt nok med egne områder. Kvinnebevegelse, ungdomsbevegelse, faglig arbeid, antiimperialisme og Rød Valgallianse. Hvorfor er det delt opp slik? Det er det vanskelig å svare på. Men vi kan med en gang slå fast at det er ingen enkeltperson eller et «ledende sjikt» som har funnet på dette. Det er bare blitt slik. Noe av årsaken tror jeg er å finne i kapitalismen som sjøl blir mer og mer spesialisert. Område etter område er blitt så innfløkt og sammensatt at det trengs spesialister på stadig snevrere felt. Jeg tror derfor det lett blir slik at hver og en får nok med seg sjøl og med sitt eget område fordi det er såpass krevende. Når vi da lever i det kapitalistiske Norge hvor behovene for innsats fra de revolusjonærer er nærmest ubegrensa på alle områder, fører

dette lett til at all vår innsats blir knytta til et svært snevert felt. Vi ser det hele fra hver vår brønn. Men en brønn er ikke hele virkeligheten. Og her kommer vi inn på de som skal ha ansvar for helheten i den revolusjonære bevegelsen, nemlig partiet. (Sjøl om ikke alle RVerne er partimedlemmer, trur jeg ikke det er mulig å peke på svakheter og finne løsninger uten å se på partiet.)

Det er en svakhet i partiet når det gjelder *planlegging*. Jeg skal synliggjøre hva jeg mener gjennom et tenkt eksempel:

Hvis f.eks. partiet vedtok at den viktigste oppgavene for hele bevegelsen er

1. 6-timersdagen skal være gjennomført innen 1992.
2. LO-kongressen skal innen 1995 vedta at det er forbudt å drive kvinnediskriminering i fagbevegelsen.
3. Innen 1995 skal et bestemt antall forbund ha slutta seg til «Fri og uavhengig fagbevegelse».
4. Innen 1995 skal et bestemt antall kommuner ha oppretta vennskapsforbindelse med byer og landsbyer i Nicaragua.

Dette er de overordna oppgavene hele bevegelsen sammen skal måle arbeidet sitt i forhold til. Dette innebære at vi setter oss delemål i kampen for et sosialistisk Norge, og at hver enkelt del av bevegelsen må definere seg i forhold til dem. Resultatet av diskusjoner vil kanskje bli at: Skal vi nå disse måla, må vi doble salget av KK. Eller: Vi må rekruttere et stort antall nye medlemmer til partiet. Eller: Vi må øke vår representasjon i kommunestyre med et visst antall. Eller: Vi må jobbe for å bygge ut Kvinnefronten. Og så videre. Dette betyr at ut fra de politiske målsettingene (delmålene) vi stiller oss, må hver enkelt del av bevegelsen finne sin plass og sin rolle. En slik måte å planlegge på vil være et virkemiddel for å få hele bevegelsene til å trekke i samme retning mot samme mål. Det ville bygge ned de tildels vanntette skottene og sikre at kreftene ikke blir brukt opp i den evige dag-til-dag-jobbinga hvor perspektivene blir borte og vi ikke klarer å måle fram- eller tilbakegang for bevegelsen som helhet.

Samtidig vil en konkretisering av de politiske målsettingene gi grunnlag for politiske og taktiske diskusjoner og - ikke minst - for å rekruttere. Vi ville ha hatt en større grad av sentralisme, og det ville vært enklere å lede for den sentrale RV-ledelsen, som kunne ha oppsummert og sammenfattet. Dette ville vært målretta strategisk jobbing. Vi ser tendenser til slik utvikling nå f.eks. gjennom kampen for 6-timersdagen.

Det beste eksemplet på strategisk jobbing er kampen vi førte for å få dagsavisa Klassekampen. Målretta arbeid og mobilisering av hele bevegelsen. Hvis slike målsettinger ikke finnes, vel å merke politiske målsettinger, vil vi kunne gå videre en stund, men så møter vi veggen og mister perspektivet i arbeidet. *Perspektivløst* arbeid vil, etter min mening, alltid føre til at folk sliter ræva av seg i ufruktbart strev hvor det ene er like viktig som det andre, og den daglige kampen tar styringa fra oss.

SYNET PÅ PARLAMENTARISK ARBEID

I den revolusjonære bevegelsen har vi i alle år hatt forskjellig syn på parlamentarisk arbeid. Ikke minst er dette kommet til uttrykk i tidligere valgdiskusjoner og valgkamper. Noen eksempler:

- *Det er ikke antall stemmer det kommer an på, men kvaliteten på stemmene.*
- *Enhver streik er viktigere enn det parlamentariske arbeidet.*
- *Det er viktigere å rekruttere en arbeider til AKP enn å skaffe ti stemmer til RV.*

Det er mange flere sitater som kunne vært notert som ikke akkurat er uttrykk for høy prioritering av det parlamentariske arbeidet. Jeg vet ikke hvor representativt dette synet er nå, men jeg tror fremdeles det finnes. Blant RV-representantene er imidlertid holdningen at det parlamentariske arbeidet er helt nødvendig og avgjørende hvis det skal bli en sosialistisk revolusjon i Norge. Dette arbeidet er en svært viktig del av det revolusjonære arbeidet som hele bevegelsen utfører. Men arbeidet har vært neglisjert og underprioritert altfor lenge. Dette må det rettes på, og det haster. Det må være det positiv utgangspunktet for debatten vi nå blir nødt til å føre.

Hva er vi uenige om? Eller, for å si det på en mer diplomatisk måte, hva er det vi har forskjellig syn på? Det ser ut til at vi er enige om at vedtektene fra 1983 ikke lenger er brukbare. Vedtektene uttrykker veldig klart det organisatoriske kaos RV er i dag. Vedtektene sier - litt enkelt uttrykt - at alt er tillatt, bare det gjøres i samarbeid med AKP. Du kan selge medlemskort eller la være. Du kan organisere grupper eller la være. Du kan ha fylkeledelse eller la være osv. osv. Men når vi skal diskutere hva vi skal gjøre videre, blir det straks vanskeligere og de ulike synspunktene kommer fram. Jeg har ingen fastlåste oppfatninger om hva som nå skal gjøres. Jeg ønsker med åpent sinn å høre alles syn, fordi jeg tror alle har noe positivt å bidra med slik at sluttresultatet kan bli best mulig. Jeg sier dette fordi jeg ikke ønsker skyttergravskrig og prestisjekamp. Skulle vi få slike tilstander, ville det bli svært vanskelig å løse problemene. Jeg vil derfor prøve å gjengi de forskjellige synspunktene slik jeg har oppfattet dem.

Noen ønsker nå å nedlegge RV som organisasjon. Vekk med vedtektene. La partiet direkte ha ansvaret for det parlamentariske arbeidet. Det kan opprettes grupper lokalt der uavhengige kan være med. De som står på valglistene, men ikke er partimedlemmer, har ingen spesielle rettigheter. Det blir med oss som det er med andre partier, at der folk som låner ut navnet sitt til ei liste ikke har rettigheter. I dette synet har det vært et argument at AKP må endres endel - bl.a. ikke lenger være et kaderparti i ordets sekteriske betydning - men et parti som åpnes opp for folk som ikke er enige i alle saker. Dermed ville vi kunne vokse mye og legge et kvantitativt grunnlag for at langt flere folk kan drive med parlamentarisk arbeid. Slik mener en å kunne unngå det organisatoriske rotet som er tilstede i dag. Samtidig vil det ikke være noen konkurrerende organisasjon til partiet; arbeidet kan ledes av et utvalg, slik som det faglige arbeidet. Eksempler fra argumentasjonen: - Vi kan jo ikke være medlem av to organisasjoner. - Det har vi ikke tid til.

Et annet syn er at RV bør omgjøres til en *front*, som f.eks. Kvinnefronten, med medlemskap. Det skal være programmet som samler denne *valgfronten*. En slik front skal ha til hensikt å styrke det faglige arbeidet og knytte til oss mange folk til et forpliktende arbeid. Samtidig skal

en slik front være et forum for utvikling av lokal og sentral politikk for et revolusjonært parlamentarisk arbeid. Ledelsen for fronten skal velges på årsmøter både lokalt og sentralt.

Et tredje syn har de som ønsker å danne et slags *reformparti*. Dette synet vet jeg ikke hvor sterkt står. Men jeg nevner det så det kan være med i den videre tenkinga. Jeg vet ikke om dette er et utvikla forslag eller om det menes omtrent det samme som en *valgfront*. Det får i så fall debatten vise.

HVA ER MÅLET VÅRT I PARLAMENTENE?

Som dere har sett, er det ulike syn på hva som må gjøres organisatorisk. Men alle har det felles mål å styrke det parlamentariske arbeidet. Den holdninga er bra. Når det er forskjellige syn, kan det ha noe med at vi har ulike meninger med arbeidet vårt i kommuner og fylkesting. La oss se nærmere på dette. I partiprogrammet (s. 22) står det:

«Dersom eit fleirtal røystar for sosialisme ved val, så avskaffar herskarane parlamentet og undertrykker fleirtalet med vald. Derfor kan sosialismen aldri sigra så lenge arbeidarklassen trur at *den fredelege og parlamentariske vegen* kan føra til sosialisme.»

Vår oppgave er vel da å medvirke så godt vi kan til at arbeiderklassen ikke lenger skal tru på *den fredelege og parlamentariske vegen*. Når tar ikke RV standpunkt for eller mot væpna revolusjon, men i RV-programmet for 1981-85 står det (s. 3):

«Men ved konsekvent å representere arbeidsfolks interesser, vil våre representanter gjøre det klarere for folk at det ikke er disse interessene regjeringa og stortingsflertallet representerer. Flere vil skjønne at skal det bli noen virkelig forandring her i landet, nytter det ikke å bytte ut ei DNA-regjering mot ei Høyre-regjering. Det er selve kapitalismen som må byttes ut.»

Altså slås det fast at det er vår jobb å forsvare folks interesser - noe vi i høyeste grad har gjort i disse ti åra - og gjøre det stadig klarere for folk at det er selve kapitalismen som må byttes ut. Det siste viser spørreundersøkelsen at vi ikke er fornøyd med.

La oss forutsette at vi er enige om målsettingene, at den parlamentariske veien ikke fører til sosialismen, at vi må få folk til å forstå at kommunestyre og fylkesting er klassestatens undertrykkingsorgan på lokalplanene. Hvis vi er enig om dette, bør vi måle - så langt vi klarer - det vi gjør i forhold til disse grunnleggende sakene. (Kanskje er det allerede her vi har ulike syn?)

Hvis vi f.eks. så skal behandle et forslag om at RV vil ha varaordføreren i en bestemt kommune, må vi vurdere dette slik: Vil det bidra til å svekke eller styrke parlamentets innflytelse overfor folk? (Kanskje folk ser at det er representantene generelt det er noe galt

med? Så når de rette representantene er på plass, vil ting gå bra?) Svaret vi kommer fram til, bør være retningsivende for hva vi gjør.

Jeg synes det vil være fornuftig å holde fast på kommunestyrenes og fylkestingenes *klassekarakter*. Hvis det viser seg at vi har forskjellig syn på dette, vil det nok få innvirkning på hvilket syn vi har på organisering. Organisering vil vel ha til hensikt å oppnå en bestemt målsetting, og da må en jo organisere i forhold til den. Når det viser seg å være vanskelig å organisere sjøl om vi er enige om målsettingene. Men det blir atskillig vanskeligere hvis vi er uenige om dem.

Hvis vi f.eks. mener at det viktigste vi gjør, er å utvikle god lokalpolitikk - et alternativ til alle de andre - krever det en helt bestemt måte å organisere på. Hvis vi sier at dette er underordna avsløringer av partier, systemer og parlamentarismen, vil andre organisatoriske tiltak være nødvendige. Derfor tror jeg vi er tjent med å starte med diskutere hva vi vil oppnå med arbeidet vårt i parlamentene.

Jeg foreslår at vi i ovennevnte diskusjon kommer inn på følgende områder (de endelige spørsmålene får RV-ledelsen ta seg av):

- Sterke og svake sider ved arbeidet vårt de siste ti åra.
- Har vi et felles syn på hva vi vil oppnå med vårt parlamentariske arbeid?
- Hvordan skal vi organisere oss for å oppnå de målsettingene vi setter oss?

Innafor disse tre hovedspørsmålene vil det dukke opp et vell av andre spørsmål som krever sine svar. Det går ikke an å sette opp alle disse på forhånd, så vi får ta dem etterhvert. Videre vil jeg anbefale at vi bruker den tida vi trenger. Vi kommer nok ikke til å få hele svaret i første runde av debatten. Noe vi har høstet mange negative erfaringer med er å legge altfor mye prestisje i standpunktene våre. Holdninga må være at vi sammen skal finne svar på spørsmålene vår, ikke få fram om Hansen eller Olsen har rett. Jeg håper det oppsummeringa min kan være til hjelp i dette arbeidet.

SPØRREUNDERSØKELSEN

13 spørsmål og sammenfatning av svarene

1. Synes dere at dere har klart å bidra til å avsløre det parlamentariske systemet og «de borgerlige arbeiderpartiene» gjennom arbeidet deres?

Svar: De fleste svarte at de *ikke var fornøyd* med det de hadde klart å oppnå. At de ikke hadde nådd særlig langt utover egne rekker og sympatisører med avsløringene. De hadde reist mange saker og benytta mange anledninger for å få til dette. Men alle slo fast at de ikke hadde klart å nå ut til særlig mange folk. Noen sa at det begrensa seg til preik i kommunestyresalen. Andre at dette var et *langvarig tålmodighetsarbeid*. To påsto at vi er med på å opprettholde folks parlamentariske illusjoner fordi vi reiser og slåss for å mange dagsaktuelle saker i kommunestyrer og fylkesting at vi gir folk inntrykk av at parlamentariske organer kan løse disse sakene.

2. Synes dere at dere har klart å vise folk at fylkesting og kommunestyrer er en del av klassestaten og at deres oppgaver er å forvalte statens og ikke folks interesser?

Svar: Likhetsstrekkene i svarene er at *folk ikke synes de har klart å komme ut med en analyse som de hevder at de har*. Det blir sagt at dette problemet blir reist i budsjettssammenheng og eller i skrift og tale, ofte i samband med enkeltsaker. Et annet fellestrekk er at representantene synes de har lært mye om dette emnet sjøl og til en viss grad klart å videreformidle det til folk en jobber nært sammen med. Ett unntak var *Tromsø*, der mente de at de hadde klart det bra, spesielt i samband med fagforeningsdemonstrasjoner, men at det nå er tilbakegang.

3. Synes dere at dere har klart å utnytte motsigelsen mellom stat og kommunestyre/fylkesting?

Jeg tenker her på utarmingspolitikken staten har ført overfor fylker og kommuner.

Svar: Fellestrekk i svarene er at RV-representantene har klart dette *bra*. Alle har, enten noen få ganger eller til stadighet, reist dette i budsjettdebatter, i avisinnlegg eller i forbindelse med andre økonomiske saker.

Praksis varierer en del - fra f.eks. *Tromsø* som fikk i stand generalstreik til resolusjonsvedtak. Det er interessant å se hvordan forholdet mellom stat og kommunestyre/fylkesting er blitt brukt i forbindelse med vern av vassdrag (*Brønnøysund*) og kamper i tilknytning til helsestell. Det blir hevdet at folk har forstått en del av dette, fordi de ser at staten har mye penger, mens kommunene har lite. Noen har påvist motsigelsen overfor staten i tilknytning til det nye inntektssystemet.

Asker og *Bærum* skiller seg ut. De to kommunene er så rike at de ikke har merka noe spesielt til statens utarmingspolitikk overfor kommunene.

4. Har dere klar å gjøre kampen for arbeidsplassene i kommunen til en viktig del av arbeidet deres?

Svar: *Alle, unntatt en*, svarer at de på et eller annet vis har reist forslag (kamp) på et eller annet nivå når det gjelder *arbeidsplasser som trues av nedleggelse* eller i forhold til *innskrenkninger*. Stor lokal variasjon er naturlig bl.a. fordi angrepene på arbeidsplassene er ulike i de enkelte kommunene. *Odda* blei landskjent i kampen for en ny bedrift da RV reiste dette gang på gang i kommunestyret. *Odda* er en fraflyttingskommune hvor arbeidsplassene til enhver tid står i fare. Derfor er det naturlig at kampen for arbeidsplassene opptar RV sterkt.

I *Asker* og *Bærum*, hvor antall kontorarbeidsplasser øker og det totalt sett er vekst, vil situasjonen være ganske annerledes. Likevel opplyser begge kommunene at de har slåss for industriarbeidsplassene fordi de blir færre.

I flere andre kommuner er det reist forslag om støtte til *utsatte arbeidsplasser*, eksempelvis *Sulis*, *Jernverket* og *Sør-Varanger*. Kampene for arbeidsplassene variere fra «utflagging» av *Ila Lilleby Smelteverk* til kamp for flere *hjemmehjelpere*.

5. Har dere klart å reise mange saker for internasjonal solidaritet?

Svar: Bortsett fra ei kommunestyregruppe har alle reist saker for internasjonal solidaritet. Saken som går igjen, er *Sør-Afrika* og støtte til motstandskampen og krav om full boikott. Sør-Trøndelags fylkestingsgruppe påpeker at det var deres kamp som la grunnlaget for at Sør-Afrika kom opp i kommunestyre og fylkesting. Videre er det noen steder reist forslag om støtte til frigjøringskampen i *Afghanistan*, *Polen*, nødhjelp til *Libanon* og støtte til *de britiske gruvearbeiderne*. Et ganske vidt omspennende solidarietsarbeid. Noen sier at de gjerne skulle reist flere slike saker. *Ei kommunestyregruppe påpeker at dette er en av våre sterke sider*. Variasjonene er store - fra de små spede forsøk til mange og omfattende forslag.

6. Synes dere at dere har klart å bidra i kampen mot kvinneundertrykking i kommunen/fylket?

Svar: Her er variasjonene store. To kommunestyregrupper sier greit *Nei*.

Fem kommunestyre-/fylkestingsgrupper sier:

- *En av de beste kampene.*
- *Vært førende i kampen,*
- *Mest vellykka side.*
- *Så absolutt.*
- *Bra innsats.*

Resten ligger mellom disse ytterpunktene:

- *Har bidratt, men ikke så mye.*

Det som går igjen er:

- *kampen for representasjon i nemnder og utvalg,*
- *likestillingsspørsmål,*
- *svangerskapspermisjon,*
- *bolig til enslige mødre,*
- *arbeidsforhold i kommunen.*

I tillegg har det store flertall reist *kampen mot porno*. Den omfatter motstand mot salg, uttalelser mot porno, støtte til pornobålbrenning m.v. Flere steder har dette resultert i vedtak og svære debatter lokalt, f.eks. i Brønnøysund.

*Ikke noe i materialet indikerer klart at pornokampen og andre viktige deler av kvinnekampen er ført best der kvinnfolk er representert i kommunestyre eller fylkesting. Faktisk virker det som om det har vært ført god kamp noen plasser uansett om representanten har vært kvinne eller mann. Her er det nødvendig å nevne kampen i tilknytning til *prostituasjons-prosjektet i Trondheim*. Det er blitt en landsomfattende sak av stor betydning hvor Trondheim RV har spilt en svært viktig rolle.*

7. Hva har dere lagt hovedvekten på i budsjettkampene?

Svar: I svarene poengterer de fleste at de har lagt hovedvektene på å få kommunestyret med på å stille krav til/reise kamp mot *statens utarmingspolitikk overfor kommunene*. Det blir lagt vekt på *det store misforholdet mellom statens rikdom og kommunenes fattigdom*. Alle steder er det tatt utgangspunkt i folks behov. I denne forbindelse er det reist en rekke forslag innafor et bredt spektrum av oppgaver som *helse, skole, boligbygging, idrett, eldreomsorg, ungdomspolitik* osv. osv. i ekte *Tjen folket*-ånd.

De søkkrike kommune *Asker* og *Bærum* skiller seg ut med hensyn til krav til staten. Der har de nok med å kreve at kommunens penger skal brukes i *Tjen folket*-ånden. Vider at vi går mot egenandeler, økte priser på kommunale tjenester, husleier og daghjems plasser m.m.

To kommuner sier at de går *mot økning i ordførerlønnen* og foreslår at ordføreren skal lønnes som en gjennomsnittlig industriarbeider, og mot at det bevilges penger av kommunale midler til partiene. *Vågsøy RV (Måløy)* har en annen linje, de krever at kommunen skal bevilge penger til partiene.

Noen nevner at de går *mot rammefinansiering*. Det er vel flere som gjør det, sjøl om de ikke har skrevet det her.

8. Har dere klart å få til noe samarbeid med fagforeninger og andre organisasjoner i arbeidet deres?

Svar: Svarene viser at vi kan slå fast at samarbeid med fagforeninger *ikke er utvikla som metode i RV*. Det er ingen selvfølge at RV har en taktikk der det tenkes fagforeninger i tilknytning til de fleste saker. F.eks. kunne saker først reises i fagforeninger og deretter i kommunestyret og fylkesting. Men når det er sagt, ser vi også av svarene at det finnes et viss samarbeid med fagforeninger og andre organisasjoner. Ingen svarer *et absolutt nei*. Men flere sier *for lite* eller *litt* eller *spede forsøk*.

Noen hevder at de har oppnådd gode resultater etter å ha hatt møter med tillitsvalgte og også etter at saker har vært behandla i fagbevegelsen før de reises i kommunestyret/fylkesting.

Andre har kontakt med pensjonistforeninger, idrettslag, turistforeninger m.fl. I realiteten har RV et bredt kontaktnett. Men det er unektelig stor avstand mellom alle de tillitsvalgte AKP har og det kontaktholdet RV har til fagbevegelsen.

9. Har dere personlig klart å drive noe massearbeid i tilknytning til saker dere har reist?

Svar: Alle, bortsett fra ei kommunestyregruppe, svarer at de driver massearbeid (personlig) i tilknytning til sakene. Det er tydelig at RV-representantene er altfor beskjedne og stiller store krav til seg sjøl. De svarer f.eks. *Litt, men altfor lite.* eller *Ja, vi prøver.* eller *Ja, men på et beskjedent nivå. Men konkretiseringene i svarene og informasjon jeg har fått i samtaler, viser at massearbeidet er utstrakt og kontaktflaten stor.* Når en RV-representant tar kontakt med folk, får det ofte svaret: - *Dere er de eneste av politikerne som gjør dette.*

I all hovedsak trur jeg det er riktig. Det krever veldig mye arbeid å reise en sak, og enda mer arbeid å forberede en vanskelig sak alene. Derfor er det bare imponerende å se at det drives såpass utstrakt massearbeid. *Trondheim* RV er vel blant de mest framtreddende på dette området. Jeg kan ikke referere alle kontaktene de har, både enkeltpersoner og organisasjoner, som de kan kontakte for mobilisering eller søke eksperthjelp hos. Det er ikke tvil om at hvis det gjennomsnittlige massearbeidet hadde vært like omfattende i resten av bevegelsen som i RV, ville totalsituasjonen sikkert ha vært betraktelig bedre på andre områder også. *Trondheim* RV kunne oppsummere at *deres* omland økte, mens *partiets* omland gikk tilbake. En pussig problemstilling som kanskje sier en del om forholdet mellom RV og AKP.

Det er sjølsagt variasjoner. Ei gruppe svarer *bare sporadisk.* Ei anna sier *Ja, i mange sammenhenger.*

10. Har dere koordinert arbeidet deres med partiets arbeid?
Har dere hatt faste møter med partiets ledelse?
Får dere hjelp av partiet?

Svar: Det er entydig over hele linja at RV-representantene er misfornøyde med forholdet til partiet. Flere hevder at partiet overlater RV til seg sjøl og lar *RV seile sin egen sjø.* De som hevder å ha en viss kontakt sier at *arbeidet er altfor dårlig koordinert* og at kontakten bare er fra *dag til dag.* En påstand som kanskje er dekkende for forholdet mellom RV og AKP er at *partiet er ivrig i valgkamp, men bryr seg ikke om parlamentarisk arbeid.* Ei gruppe sier enkelt og greit at vi er *Tordenskiolds soldater.*

På de minste stedene, der partiet sannsynligvis er svært lite, hevdes det at RV på en måte er partiet og at RV har overtatt partiets rolle f.eks. i forbindelse med 8. mars, 1. mai og andre eksterne tiltak som f.eks. krisesenter. Likevel hevdes det også der at partiledelsen i distriktet ikke bryr seg noe særlig om dem.

I praksis har dette ført til at det flere plasser er blitt minst to sentre, RV - AKP, som til dels står fritt til å kjøre forskjellige linjer i samme sak. En plass blei det hevda at det var tre sentre: RV, RV-radioen og AKP. Dette har ført til store problemer og kunne i verste fall på sikt ha ført til at de gikk hver sin vei. Det var engstelse for at kontinuiteten i RV ikke blei sikra når

partiet hadde en slik likegyldig holdning til RV. Det blei også hevda at det var bedre før, mens andre hevda at det er bedring i sikte.

11. Har dere fått hjelp fra den sentrale RV-ledelsen i arbeidet deres?
Hvilken kritikk har dere av ledelsen?
Hva bør rettes på?

Svar: Alle svarerne slår fast de får for *liten* hjelp fra den sentrale RV-ledelsen.

En representant sa at han hadde hatt stort utbytte av å sitte i *landsstyret i RV*.

En representant er litt sarkastisk: - Hva kan de hjelpe oss med som sitter på kontor i Oslo?

Andre har et litt mer sammensatt syn og sier de har hatt nytte av *RV-Kontakt* og *hefter fra andre RV-grupper, møter mellom RV-representanter fra andre steder i landet*.

Det hevdes at rutinene er bedre enn tidligere. Noen påstår at *RV-ledelsen stort sett har fungert som en valgkampledelse*.

Når det gjelder hva som må gjøres, er det flere forslag. Bl.a.:

- *RV-ledelsen må fungere mer som en koordinator.*
- *Det må bli flere fellesaksjoner.*
- *RV-ledelsen må oppsummere arbeidet og utvikle linjer på flere områder som f.eks.*
 - ☐ *boligpolitikk,*
 - ☐ *eiendomsskatt*
 - ☐ *innvandrerpolitikk*
 - ☐ *taktikk for å reise kvinnespørsmål*
- m.m.*
- *Lage studiesirkel for parlamentarisk arbeid, der erfaringene benyttes slik et en unngår at «en kommunegruppe gjør sikkert de samme feila i dag som en annen gjorde for fem år siden».*

Det påpekes også at de lokale RV-representantene ikke har vært flinke nok til å henvende seg til RV-sentralt. En av dem som har gjort det, sier at vedkommende har fått hjelp i enkeltsaker.

12. Synes dere at arbeidet har bidratt til å avsløre det råtne kapitalistiske samfunnet?

Svar: Her er svarene knappe. Det kan vel ha flere årsaker. En kan være at det faktisk er vanskelig å vite hvor langt en er kommet i avsløringa overfor folk fordi det ikke er lett å granske hjerte og nyrer på folk. En annen er vel at det er vanskelig å måle slikt for RV aleine uten å se det i sammenheng med AKPs arbeid på flere felt. Og en tredje er at det er vanskelig å måle for RV-grupper som bare har hatt representanter i kommunestyret i to år.

Her er likevel noen smakebiter: - *Tja. - Nei. - Ikke i stor grad. - I for liten grad. - Hadde utbyttet vært større om vi hadde jobba med annet arbeid? - Ja, du kan spørre, du.*

Noen uttrykker et annet syn: - *Ja, arbeidet har vært med på å avsløre dette råtne samfunnet. Ingen andre enn oss gjør det fra talerstolen. Men folk lærer mest i åpen kamp.* Også her framheves det at vi ikke kommer ut til folk med det vi har og arbeidet vårt er å *servere perler for svin i kommunestyret.*

13. Synes dere den helhetlige politikken og praksisen til RV har økt folks forståelse for at det trengs et nytt samfunn - sosialismen?

Svar: Dette var sjølsagt et vanskelig spørsmål å svare benektende eller bekreftende på. Det er jo så mange faktorer utenfor RV som er med på å avgjøre dette. Svarene spriker endel. De enkleste er *tja* og *nei*. Ellers uttrykker en del tvil om hva vil legger i å *øke forståelsen for sosialismen* og hvordan vi kan *måle* dette.

Essensen i ett av svarene er: - *Ja, for noen få, men ikke for de fleste. I dag driver vi veldedighetsarbeid. Vi taler massenes sak for å skaffe oss tillit hos dem. Hvordan skal vi være fortropp? Vi er i dag en kime som er nødvendig i en revolusjonær situasjon. Vi driver med fundamentsarbeid for sosialismen.* Et slikt svar kan jo være verdt en hel debatt.

Ellers blir det svart at vi og partiet etterhvert har mye kunnskap om kapitalisme kontra sosialisme og må komme ut med det ellers blir vi ikke noen fare for systemet. En sier det slik: - *Spørsmålet om å stå på sosialismebeinet er det mest brennende for RV i dag.* En annen svarer: - *Vi greier ikke å vise folk hvordan vi vil ha det. Hadde kommunestyredebatene vært sendt på TV med seertvang, hadde det kanskje vært noe lettere.*

Motsetningene mellom den daglige kampen og den mer strategiske kommer også fram. I 1983 hadde RV og en velforening en felles kamp og et felles mål. Resultatet er blitt oppsummert slik: *RV og Velforeningen fikk det som de ville. Men kravet om sosialisme står ikke sterkere i Velforeningen nå enn i 1983.*

**Rod Valgallianse
Osterhausgate 27
0183 Oslo**

Tlf: 22 98 90 50, Faks: 22 98 90 55, E-post: rv@rv.no